

Vándorlás a keskeny ösvényen

Mikor 1868 augusztusában Battle Creekben voltam, azt álmodtam, hogy egy tömegben vagyok. Az összegyűltek egy része útra készülődött. Jól megrakott kocsikkal haladtunk az úton, mely hegyre vitt. Ez az út egyik oldalán mély szakadék volt, a másik oldalán egy magas, sima fehér fal, mely olyan volt, mint a szobafalak, kemény és meszelt vakolata. {LS 190.1}

{LS 190.2}

Mikor tovább utaztunk, az út mindig keskenyebb és meredekebb lett. Kénytelenek voltunk egész a falhoz lapulni, hogy a szakadékba ne essünk. Mikor ezt tettük a lovakon lévő csomagok a falhoz nyomódtak, melyek a mélységbe zuhantak. Tovább lovagoltunk nagy félelemmel, hogy az út keskenyebb részeinél elveszítjük egyensúlyunkat és lezuhanunk. Ilyenkor mintha egy kéz megfogta volna a gyeplőt és átvezetett ezeken a veszélyes helyeken. {LS 190.3}

Mikor az ösvény keskenyebb lett, felismertük, hogy a lovakon való utazás többé már nem biztonságos és otthagya lovainkat, gyalog folytattuk utunkat libasorban egymást nyomon követve. Ezen a helyen a tiszta, fehér fal tetejéről kötelek eresztettek le, melyeket azonnal megragadtunk, hogy egyensúlyunkat fenn tudjuk tartani. A további utazásnál ezek a kötelek velünk együtt haladtak. Az ösvény végül olyan keskeny lett, hogy arra a meggyőződésre jutottunk, hogy a cipő nélkül biztosabban folytathatjuk utunkat. Levettük cipőnket és egy darabig ezek nélkül mentünk. Nemsokára elhatároztuk, hogy harisnya nélkül biztosabb lesz az út, ezeket is levetettük és mezítláb mentünk tovább. {LS 190.4}

Most azokra gondoltunk, kik nem szokták meg a fáradságokat és nehézségeket. Hol lehettek ezek? Nem voltak közöttünk. Minden változásnál visszamaradtak egyesek és csak azok maradtak velünk, kik hozzászoktak a teherbíráshoz. Az út nehézségei még inkább sarkalta őket, hogy a végét elérhessék. {LS 191.1}

Mindig nagyobb lett a veszély, hogy az útról leesünk. Egészen a falhoz lapultunk, de az ösvény oly keskeny volt, hogy lábainkat nem tudtuk teljesen rá helyezni. Ekkor majdnem teljesen a köteleken csüngtünk és így kiáltottunk: "Fent tartanak bennünket! Fent tartanak bennünket!" Az egész csapat ezeket a szavakat mondta. Megborzadtunk, mikor a vigalomnak és kedvtelenségnek hangjai a mélységből fülünkhöz jutottak. Hallottuk az istentelen átkokat, a durva tréfákat és a közönséges bűnös dolgokat. Hallottuk a népzenét és a hangos nevetést, átkokkal és panaszokkal vegyülve és most még jobban ügyeltünk arra, hogy a keskeny ösvényen maradjunk. Többnyire kénytelenek voltunk teljes súlyunkkal a kötélre lógni, melyek állandóan vastagabbak lettek. {LS 191.2}

Láttam, hogy a szép fehér fal vérfoltos. Bánat lopózott szívünkbe, hogy a falat vérfoltosan láttuk. Ez az érzés azonban csak egy szempillantásig tartott, mivel nemsokára azt gondoltam, hogy ennek így kell lenni! Azok, kik követnek minket, erről tudják meg, hogy mások már mentek ezen a keskeny nehéz úton és a célt elérik majd, ha mások is képesek voltak tovább menni ők is megtudják azt tenni. Ha fájó lábukból kiserken a vér, nem fognak elbátortalanodni, hanem tudják, látva a falon a vért, hogy mások ugyan ezt a fájdalmat elviselték. {LS 192.1}

Végül egy nagy szakadékhöz értünk, hol ösvényünk véget ért. Nem volt semmi mire lábainkat helyeztük volna. Csak a kötelekre bízhattuk magunkat, melyek közben test nagyságúak lettek. Így egy ideig megzavarodtunk és szükségbe jutottunk. Megrémülve suttogva kérdeztük: "Mire van a kötél erősítve?" A férjem előttem volt. Nagy verejtékcseppek hullottak homlokáról, nyakán és homlokán az erek kétszerte jobban kidagadtak mint máskor és ajkait elnyomott, kínos nyögések hagyták el. A verejték hullt az arcomról és olyan kínt éreztem, amelyet még soha. Borzalmas harc állt előttünk. Ha itt elbukunk, akkor az utunk eddigi nehézségeit hiába szenvedtük át. {LS 192.2}

Előttünk a szakadék másik oldalán egy körülbelül hat collos, fúvel benőtt szép rét volt. Nem láttam napot, azonban világos, szelíd sugarai aranyhoz és ezüsthöz hasonló fénnel árasztották el a rétet. Semmi földi dolog sem hasonlított szépségben és dicsőségében e mezőhöz. De átjutunk-e? Volt a rettenetes kérdés. Ha a kötél elszakad, elveszünk. {LS 192.3}

Újra nyomasztó félelemmel suttoztuk e szavakat: "Ki tartja a kötelet?" Egy pillanatig vonakodtunk előre menni. Aztán így kiáltottunk: "Egyetlen reményünket a kötélbe helyezzük. Az egész nehéz úton tőle függünk. Nem fog minket most sem elhagyni." Azonban még mindig tétováztunk és nagy szükségben voltunk. Azután e szavakat hallottuk: "Isten tartja a kötelet. Nem kell félnünk." Ezeket a szavakat a mögöttük levők ismételték és hozzáfűzték: "Ő nem fog bennünket most sem elhagyni. Ő hozott eddig is biztonságban." {LS 193.1}

Ezután férjem átlendült a szakadék felett egy szép rétre. Én azonnal követtem. Óh, a megkönnyebbülés és a hála mily érzése töltötte be szívünket Isten iránt. Hallottam, amint győzelmesen hangzott az Isten dicsőítése. Boldog voltam, teljesen boldog. {LS 193.2}